

CELEBRACIÓ DE LA PARAULA

Els dos caps de setmana del 8-9 i 15-16 de juny, en els horaris habituals de les eucaristies es farà Celebració de la Paraula.

Els dies entre setmana des del 10 fins el 21 de juny no hi haurà eucaristia.

PRESENTACIÓ DE «EL CÀNTIC DELS CÀNTICS»

Dissabte 15 de juny, a les 8 del vespre, a l'auditori de Can Comas, a Pineda, es farà la presentació del llibre "Els Salms. Un diàleg sincer amb Déu". La presentació la farà en Joan Ferrer, que és l'autor de la introducció i de la presentació de cadascun dels 150 salms.

Lectures del 16 de juny

Diumenge 11 de durant l'any any C
1ª lectura: 2 S 15, 7-10. 13; Salm 31(32)
1.2. 5. 7. 11; 2ª lectura: Ga 2., 16. 19-21; Evangelí: Lc. 7, 36-50

D'AQUÍ I D'ALLÀ

Solé: "Després del Vaticà II vam guardar el bàcul al museu"

Lourdes Solé, religiosa del monestir benedictí de Sant Pere de les Puel·les, a Barcelona, protagonitza el sisè vídeo del cicle sobre el Concili Vaticà II endegat per CatalunyaReligió.cat la setmana en què es complien els cinquanta anys de l'inici d'aquell esdeveniment.

Solé recorda molt gràficament el dia de l'inici del Concili, l'11 d'octubre de 1962. I en té aquest record perquè va ser el primer dia que un televisor va entrar a la seva comunitat, precisament per poder participar d'aquest esdeveniment tan

important de l'Església universal. Unes imatges que diu que ha recordat sempre.

Un altre detall gràfic -la supressió de la reixa que separava la comunitat dels fidels que assistien a les seves pregàries i eucaristies- serveix per subratllar un dels trets del Concili, l'acostament de la fe al poble de Déu. I com el bàcul o la cadira abacial va passar a ser una peça de museu.

La seva perspectiva, en un convent de clausura, ajuda a entendre què va suposar per la societat catalana aquell esdeveniment. (Catalunyareligio.cat)

Mn. ballarin, encara lúcid

A la revista del Berguedà "Aquí" del mes de maig hi ha una entrevista a Mn. Ballarín. A la pregunta de què li passa a l'Església, el mossèn respon:

"L'Església fa un ganya d'avorrida que no hi ha dret. Les misses del diumenge són planes, no sé com dir-t'ho, els falta una rialla. Al final, si tens esperança, somrius i rius, i l'Església actual està massa seriosa".

"Els bisbes espanyols deien exactament el contrari que el Concili"

"Una 'carcúndia' impressionat". El claretià Pere Codina, que va viure el Concili Vaticà II a Salamanca, explica a CatalunyaReligió.cat els intents dels bisbes espanyols de boicotejar algunes de les decisions més importants d'aquella convocatòria per ser contràries a la tradició catòlica. Des d'un pensament nacionalcatòlic la majoria "no entenien el que s'aprojava" ni que representava el Concili. Sobretot en temes com la llibertat religiosa: "alguns bisbes havien demanat al papa que no s'aprovés aquell document perquè ells a les seves diòcesis deien exactament el contrari". El resum de Pere Codina és que el "Concili va donar carta de ciutadania a la modernitat dins de l'Església". (Catalunyareligio.cat)

Diumenge 10 de durant l'any

Capaç de ressuscitar un mort!

La temptació és esperar que els miracles ens arreglin les coses, o pensar que en temps de Jesús allò era fantàstic. Que fàcil seria: un miracle i "tot arreglat!". Les coses no van així. Perquè els coses funcionin ens hi hem de fer i posar-hi tots els nostres esforços.

Però també hi ha un altre ordre de coses que afecta a la vida vital de cadascú. Ens van educar per viure el Déu de la por, el Déu dels manaments i els càstigs i quan no els complies eres un pecador i Déu et demanava comptes de tot el que feies.....(ja coneixem la història); estàvem acostumats que ens deien el que està bé i malament..., així, d'aquesta manera, ens costa molt sortir del fèretre on estem ficats -en la foscor- transportats per quatre camàlics, que ens porten allà on volen i, a més a més, tancats dins sense poder-ne sortir.

Un Jesús que em faci sortir, que em deixi veure la llum, que em doni la vida, i per tant, la llibertat, el dret a decidir per mi, el dret a pensar, el dret a creure un Déu que m'estima passi el passi i faci el que faci i que sempre m'estimarà, i que també estima aquell que crec dolent, un Déu que doni alegria i joia.....un Déu així, em fa sortir de tots els fèretres i sepulcres.

Jesús dona vida allà on passa. No imposa, només suggereix i proposa. No dogmatitza, transmet la seva confiança en Déu Pare. No condemna, com Déu que tampoc ho fa. No exigeix cap religió, només el seu seguiment.

I sabeu per què Jesús és capaç de fer sortir del fèretre? Lluc ens diu que Jesús es va "compadir" de la mare viuda. Compadir, no vol dir llàstima sinó empatia, és a dir, sentir com a propi els sentiments de l'altri (viure les seves alegries o patir les seves penes).

Que sapiguem tenir aquests sentiments de Jesús per fer sortir de la foscor tot aquell que hi està atrapat.. (R.M.)

Lectura del primer llibre de Reis 17, 17-24

Un quant temps després d'això, el fill d'aquella dona, la mestressa de la casa, es va posar malalt, i la malaltia era tan greu que el noi es va morir. Ella va dir a Elies: —Deixa'm estar, home de Déu! Has vingut a casa per recordar a Déu les meves faltes i fer morir el meu fill? Ell li va respondre:

—Dóna'm el teu fill. Elies el va rebre dels braços d'aquella dona, el va pujar a la cambra de dalt, on vivia, i l'ajagué al seu propi llit. Després va invocar el Senyor dient: —Senyor, Déu meu! Fins i tot a aquesta viuda que m'hostatja vols mal, que fas morir el seu fill? Llavors s'estirà tres vegades sobre el nen i va invocar encara el Senyor dient: —Senyor, Déu meu! Fes que la vida torni a dins d'aquest infant! El Senyor va escoltar el crit d'Elies, la vida tornà a entrar dintre l'infant, i l'infant va revivre. Elies va prendre el nen i el baixà de la cambra de dalt. El retornà a la seva mare i li digué: —Mira, el teu fill és viu! La dona va dir a Elies: —Ara veig que ets un home de Déu i que la paraula del Senyor que tu pronuncies es compleix fidelment.

Salm responsorial 29

Amb quin goig t'exalço, Senyor!
M'has tret a flor d'aigua quan m'ofegava
i no has permès que se n'alegrin els enemics.
Senyor, m'has arrencat de la terra dels morts;
quan ja m'hi enfonsava, m'has tornat a la vida.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu,
enaltiu-lo recordant que ell és sant. El

seu rigor dura un instant; el seu favor, tota la vida.
Cap al tard tot eren plors,
l'endemà són crits de joia.

Escolta, Senyor, compadeix-te de mi;
ajuda'm, Senyor!»
Has mudat en danses els meus planys,
Senyor, Déu meu, et lloaré per sempre.

Lectura de la carata de Pau als cristians de Galàcia Ga 1, 11-19

Germans, vull que ho sapigieu: l'evangeli que us vaig anunciar no ve dels homes; jo no el vaig rebre ni aprendre de cap home, sinó per una revelació de Jesucrist. Vosaltres ja heu sentit parlar de com em comportava quan era en el judaisme: perseguia amb fúria l'Església de Déu i la volia destruir; i en la defensa del judaisme sobrepassava molts companys de la meva edat, ja que era molt zelós de les tradicions dels meus pares. Però Déu em va escollir des de les entranyes de la mare i em va cridar per la seva gràcia. Quan a ell li semblà bé, em va revelar el seu Fill perquè jo l'anunciés als pagans. Tot seguit, sense fer cas de consideracions humanes i sense pujar a Jerusalem a trobar els qui eren apòstols abans que jo, me'n vaig anar a l'Aràbia, i després vaig tornar a Damasc. més tard, al cap de tres anys, vaig pujar a Jerusalem per conèixer Cefes, i vaig passar quinze dies amb ell. Dels altres apòstols no en vaig veure cap, fora de Jaume, el germà del Senyor.

Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc Lc 7, 11-17

Després Jesús se n'anà en un poble anomenat Naïm. L'acompanyaven els seus deixebles i molta gent. Quan s'acostava a l'entrada del poble, duien a enterrar un mort, fill únic d'una dona que era viuda. Molta gent del poble acompanyava la mare. Així que el Senyor la va veure, se'n va compadir i li digué:—No ploris. Després s'acostà al fèretre i el va tocar. Els qui el portaven s'aturaren. Ell digué: —Jove, aixeca't. El mort va incorporar-se i començà a parlar. I Jesús el va donar a la seva mare. Tothom va quedar esglaiat i glorificaven Déu dient: -Un gran profeta ha sorgit entre nosaltres.

Salmo responsorial

Señor, mi Dios, te pedí ayuda,
y me sanaste;
tú, Señor, me salvaste de la muerte;
me diste vida, me libraste de morir.

Vosotros, fieles del Señor, ¡cantadle himnos!,
¡alabad su santo nombre!
Porque su enojo dura un momento,
pero su buena voluntad, toda la vida

Si lloramos por la noche,
por la mañana tendremos alegría.

Has cambiado en danzas mis lamentos,
me has quitado el luto / y me has vestido
de fiesta. / Por es eso, Señor y Dios,
¡te cantaré himnos de alabanza
y siempre te daré gracias!

(Article hans Küng.) És el Papa Francesc una paradoxa?(II)

Des de Innocenci III es van manifestar els primers símptomes de nepotisme i corrupció del Vaticà.

Innocenci III podia haver estalviat a l'Església si hagués pres un altre camí, el cisma i l'exili al papat dels s. XIV i XV i la reforma protestant del s. XVI.

Les preocupacions d'un Francesc d'Assís han estat essent unes qüestions plantejades sempre a l'Església. Potser això expliqui que fins ara no hi hagi hagut cap Papa amb el nom de Francesc: perquè les pretensions semblen massa elevades.

Les ensenyances de Francesc d'Assís sobre altruisme i fraternitat haurien de ser actualitzades
1. Pobresa? L'Església d'Innocenci III és una església de riquesa, de la pompa, dels escàndols financers. Per Francesc d'Assís l'Església és una església de la política financera transparent; vida senzilla; preocupació pels pobres, dèbils i desfavorits; que no acumula riqueses ni capital sinó que lluita contra la pobresa i ofereix condicions laborals exemplars pels seus treballadors.

2. Humilitat? Per Innocenci III, l'Església és una església de domini, burocràcia i discriminació, repressió i de la Inquisició. Per Francesc d'Assís, l'Església és una església de l'altruisme, diàleg, fraternitat, hospitalitat fins i tot pels inconformistes, del servei als superiors i de la comunitat social solidària.

3. Senzillesa? Per Innocenci II, l'Església és una església de la immutabilitat dogmàtica, censura moral i règim jurídic, una església de la por, del dret canònic. Per Fc. D'Assís, l'església és una església de missatge alegre i de l'alegria, d'una teologia basada en l'Evangelí, que escolta les persones en comptes d'adoctrinar-les des de dalt, que no només ensenya sinó que també està constantment aprenent. (continuarà)